

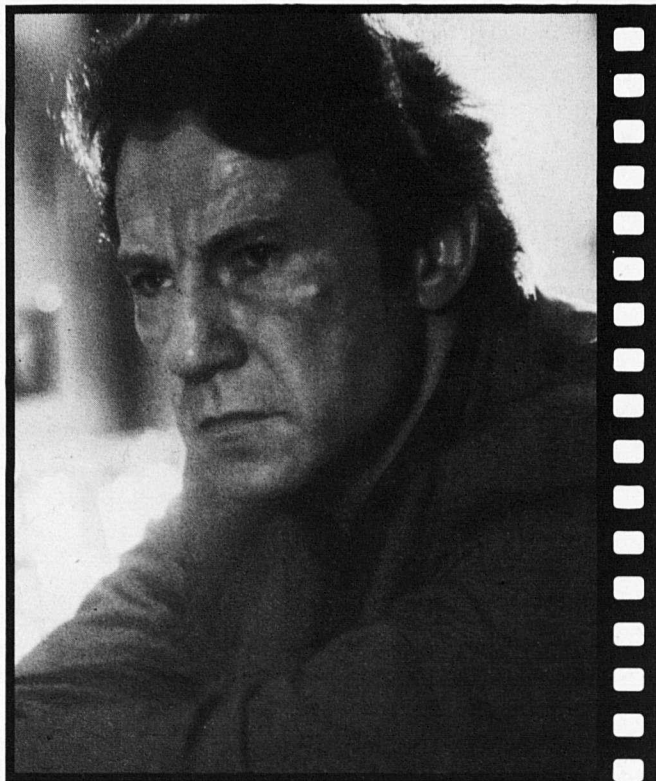
CRITS

El més recent Abel Ferrara ha passat per les pantalles indígenes. I a fe que ha estat un calvari, que no sé si estarem en disposició de repetir, tan dura ha estat l'experiència. Bastava fixar-se en els rostres dels espectadors quan sortien de veure *Bad Lieutenant*. La veritat és que, en arribar a casa, fan ganes de seure't davant del televisor, una nit sencera, i empassar-te els fems de Tele Cinco o Antena 3; pels més sensibles, una setmana seguida dels informatius d'en Carrascal potser ni els siguin suficients per recuperar-se de l'impacte rebut.

No és una pel·lícula que m'hagi desagradat. Però hi ha qualche cosa que no m'acaba de satisfer. Crec que l'error principal d'A. Ferrara ha estat voler impactar, sense cap trucatge, d'una manera a voltes truculenta, l'espectador. Pel meu gust, a la pel·lícula li falten alguns elements «ficticis» per fer com a de contrapès a les fiblades que ens dirigeix. No ha sabut trobar les dosis necessàries de suggestió, de simulacre, amb les quals hagués pogut dir exactament el mateix. L'art en brut, la pedrada pura i dura, és difícil de mantenir en tensió sempre seguit. A. Ferrara, pel que sembla, no ha volgut davallar ni una estona la guàrdia.

No és difícil descobrir en l'estil d'A. Ferrara l'empremta d'algunes peculiaritats dels anomenats independents americans: Hart Hartley, Jim Jarmush... En general, han posat fre a la velocitat de la càmera; el seu cine no es limita només a narrar; n'exigeixen qualche cosa més; rebutgen l'ajut dels afectes especials i prefereixen la naturalitat, la captació en viu d'ambients i espais. Tanmateix, la càmera lenta, pot arribar a ser un perill. A. Ferrara es delecta, es refoçilla gairebé en els patiments de la bèstia humana.

Bad Lieutenant és una pel·lícula d'interiors, la descripció de la psicologia problemàtica del protagonista. Un policia que juga brut, drogata, estafador en unes apostes de beisbol, donat a la violència (la primera seqüència, quan acompanya els fills a l'escola i els escridassa a voler, és una clara resposta, contundent, contra les excel·lències de l'*american way of life*, que tantes i tantes pel·lícules s'encarreguen d'exaltar). És clar que Ferrara l'adorna d'uns gusts i atributs (policia, drogata, indesitjable). Impassible, pas a pas, A. Ferrara filma els diferents viatges al fons de la nit del policia. Els ambients, tot i ser d'allò més tèrbols tenen poc a veure en la configuració del per-

HARVEY KEITEL

sonatge. El seu redreçament moral no vendrà fins que es topa amb el cas de la violació d'una monja (una magnífica excusa que A. Ferrara usa per introduir elements de simbologia religiosa, que no m'acaben de fer el pes). Brutal interpretació de Harvey Keitel, cada vegada més gran actor, capaç d'extreure de la cara les ganyotes més increïbles, de plorar fins a posar-te la pell de gallina i de cridar com ningú mai ho ha fet davant una càmera.

VESCOMTE DE ROBINES

TRACTAMENT CINEMATogràFIC DE PRIMER ORDRE. (DIVERS)

(A José Luis Guarner, mort tot just ara mateix fa un any)

Tractat cinematogràfic de primer ordre. Divers. D'ambigüitat calculada. De reminiscències trobades als grans magatzems de la ciutat en època de rebaixes. Però malgrat Robert Rosellini —cristià,